

Hồi 21

Nhất Bản Độ Hà

Một mùi hương sực nức len vào khứu giác của những người có mặt xung quanh đó, tấm rèm bằng gấm đoạn vàng vén lên, lộ ra một vị tuyệt thế giai nhân mày liễu mắt phụng môi đào chúm chím. Đáng tiếc nàng tuy là tuyệt thế giai nhân, nhưng mặt lại có vẻ đậm tà!

Giai nhân cất nhẹ gót ngọc bước đến chỗ Kim nhi, rồi quay về phía Xã Đạo hỏi:

- Xin hỏi vị đạo trưởng này, căn cứ vào đâu mà biết chắc thuyền nhỏ này vô chủ.

Xã Đạo đỏ mặt ấp úng nói:

- Người đừng hỏi đạo gia ta, hãy nói người làm thế nào biết nó có chủ!

Giai nhân mỉm cười để lộ hai lúm đồng tiền xinh xinh đáp:

- Đương nhiên là có thể chứng minh, bởi vì nó là chiếc thuyền mà bốn cô nương đây hay dùng.

- Đạo gia ta không tin.

- Đạo trưởng nếu không tin cứ đến mũi thuyền mà xem.

Xã Đạo thấy nàng quả quyết như vậy bất giác hoài nghi bèn bước đến chỗ chiếc thuyền để xem...

Hình như phát hiện được cái gì, chớp mắt lão đã quay trở lại, miệng không ngớt lẩm bẩm:

- Quái lạ! Đạo gia ta lúc nãy sao lại không phát hiện ra.

Tần Lãm Phong nhìn thấy Xã Đạo thất thần như vậy, chỉ nhếch mép cười không lên tiếng.

- Xin hỏi Đạo trưởng có nhìn thấy bút tích lưu lại trên mũi thuyền hay không?

Xã Đạo ầm ục nói:

- Đạo gia ta tuy rằng nhìn thấy một hàng chữ nhỏ như ruồi dùng Mai Hoa Trâm để khắc nhưng đây không đủ chứng minh chiếc thuyền này là có chủ!

- Nếu như bốn cô nương có thể nói ra hai chữ đó thì sao?

- Vậy thì chiếc thuyền này thuộc về cô nương, còn đạo gia ta sẽ lập tức rời khỏi nơi đây.

Giai nhân nọ mỉm cười đắc thắng, đang định nói ra hai chữ đó...

- Chậm đã!

Tần Lãm Phong lúc này mới lên tiếng, chàng bước lên mấy bước mặt hướng về phía giai nhân nọ nói:

- Xin hỏi cô nương, nếu như tại hạ cũng có thể nói ra hai chữ đã dùng Mai Hoa Trâm khắc trên mũi thuyền, lúc đó cô nương tính thế nào?

Giai nhân bĩu môi, lộ vẻ không tin đáp:

- Công tử nếu có thể nói đúng được hai chữ đó, chiếc thuyền này cũng thuộc về công tử!

Tần Lãm Phong nhếch mép cười nói:

- Cô nương đây đã cho phép, tại hạ cũng đành thất lễ!

Chàng ngừng một lát rồi tiếp:

- Hai chữ đã dùng Mai Hoa Trâm khắc trên mũi thuyền chính là “Tần ký” xin hỏi có đúng không?

- Công tử, ngươi sai rồi, hai chữ nọ phải là “Ngũ Phụng” mới phải, đó là ký hiệu mà ta đã hay dùng.

Tần Lãm Phong cãi lại:

- Tại hạ không tin!

- Vậy công tử cứ đến xem một chuyến đi!

- Được!

Tần Lãm Phong quay đầu, búng người về chỗ đậu chiếc thuyền nhỏ...

Xã Đạo đưa tay gãi đầu, mặt như đưa đám nói:

- Xú Tiểu Tử đừng đi nữa, lúc nãy Đạo gia ta đã thấy hai chữ đó rồi, nay ngươi...

Đừng tưởng Xã Đạo điền điền khùng khùng như vậy, nhưng lúc này vẫn còn có chút trí khôn, không nói ra chữ mà lão đã thấy. Thấy Tần Lãm Phong đưa mắt ra hiệu, lão đánh nín bật, lòng nghĩ thầm: “Lẽ nào Xú Tiểu Tử còn có cách hay hơn?”

Tần Lãm Phong rời khỏi Xã Đạo bước đến chỗ mũi thuyền quay lưng lại, cúi người xuống để nhìn. Chỉ một lát chàng đã quay trở lại, mặt lộ vẻ tươi cười, hướng về phía mỹ nhân nọ nói:

- Cô nương, tại hạ đã xem kỹ rồi, hai chữ đó đích thực là “Tần ký”, cô nương thua rồi!
- Thật không!
- Cô nương không tin cứ việc đến đó để xem.

Giai nhân khẽ đưa gót ngọc bước đến mũi thuyền, vừa nhìn thấy hai chữ đã biết sắc, buột miệng nói: “Tần ký!” Hình như chợt hiểu, nàng khẽ cau mày, quay mặt về phía Tần Lãm Phong nói:

- Người chính là Tần Lãm Phong?
- Chính tại hạ!

Giai nhân cất tiếng cười lạnh lẽo nói:

- Bốn cô nương đoán không sai, trừ người ra, kẻ nào có thể trước mặt của bao nhiêu cao thủ, mà dùng chưởng lực để rút Mai Hoa Trâm ra, chớp mắt đã biến hai chữ Ngọc Phụng thành chữ Tần Ký!

Tần Lãm Phong cười nhạt đáp:

- Cô nương quá khen, tại hạ đâu có được diễm phúc đó, lúc cô nương xuống xe, thủ đoạn phóng trâm viết chữ không để lộ chút tung tích gì, khiến những người có mặt tại đây không ai nhận ra, tại hạ cũng lấy làm bội phục!

Giai nhân mặt lộ vẻ tức giận nói:

- Không cần nhiều lời. Thủ pháp phóng trâm đã bị người phát giác, bốn cô nương cũng đành chịu thua, không biết các hạ có nhận được lai lịch của bốn cô nương không?

- Cũng đoán được đôi chút!

- Bốn cô nương chính là Đường chủ Phụng Vũ Đường của Ngoại Tam Đường thuộc Ngũ Âm Giáo, giang hồ xưng tụng Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ. Nay ta hẹn với người một nơi không biết người có dám đến không?

Phong Tăng, Xã Đạo, Tần Lãm Phong không hẹn mà cùng thốt lên một tiếng kinh ngạc!

Tần Lâm Phong nhìn thấy hai chữ Ngũ Phụng, cũng đoán ra được nàng liên quan tới Phụng Mỹ Đường của Ngũ Âm Giáo, nhưng tuyệt nhiên không nghĩ rằng một giai nhân tuyệt mỹ trẻ tuổi như vậy lại là đường chủ Phụng Vũ Đường!

Ba người chàng đang không biết đi đâu để tìm kiếm Phụng Vũ Đường, bất ngờ lại gặp được đường chủ ở đây, chàng sướng vạn phần, buột miệng nói:

- Lâm Đường chủ chỉ cần cho biết đó là địa phương nào, cho dù là Long Đàm Hồ huyết tại hạ cũng quyết đến cho bằng được!

Phích Lịch Hải Đường lạnh lùng đáp:

- Bút Giá Phong Ma Thiên Lãnh chính là chỗ thiết lập bốn Đường của ta, dám đến là quân tử, không đến là tiểu nhân, bốn Đường chủ sẽ đợi ngươi ở đó!

Dứt lời thân hình nàng khẽ lay động, chớp mắt đã lọt vào trong xe, bốn thanh y thiếu nữ, nắm lấy càng xe chớp mắt đã đẩy xe đi mất hút.

Xã Đạo lúc này tức giận nói:

- Xú Tiểu Tử, đã gặp Đường chủ Phụng Vũ Đường sao không bắt ả lại còn để cho ả ung dung rời khỏi đây, thật là...

Tần Lâm Phong nhẹ nhàng đáp:

- Xã tiền bối, không nên nóng vội, tại hạ đang muốn dò la tổng đàn của chúng, biết thêm một chút manh mối của Ngũ Âm Giáo, thì càng có lợi cho ta.

Phong Tăng lúc này xen vào nói:

- Phong nhi nói đúng, cái tên Xã Đạo này thì biết cái gì chứ!

Xã Đạo trợn mắt, cất tiếng quát lớn:

- Phong hòa thượng, ngươi cũng chẳng hơn gì đạo gia ta, đừng ở đó mà làm bộ, lúc này Phích Lịch Hải Đường phóng trầm viết chữ, và Xú Tiểu Tử rút châm sửa chữ, Đạo gia mắt mù, Phong Tăng ngươi cũng mù mắt, tám lạng nửa cân mà thôi!

Phong Tăng trợn mắt quát:

- Ai nói? Lúc này Phong tử ta nhìn rõ ràng, chỉ là để trong bụng không muốn nói ra thôi.

Xã Đạo không chịu thua quát:

- Xí! Cái trò này chỉ gạt được con nít mà thôi, chứ gạt sao được Xã Đạo ta!

Tần Lâm Phong trông thấy hai vị tiền bối sắp sửa cãi lộn, sợ rằng sẽ chậm trễ, chàng liền xen vào nói:

- Nhị vị tiền bối đừng nên tranh cãi nữa, mau lên thuyền đi!

Ba người sau khi lên thuyền, Tần Lâm Phong thi triển thần công, đưa chân đạp nước, đẩy thuyền lướt đi như tên bắn, nhằm bờ đối diện lướt tới.

Thuyền đến giữa dòng, sóng lớn vỗ ầm ầm vào mạn thuyền, gió lớn nổi lên, tình thế vô cùng nguy hiểm, Tần Lâm Phong vội gia tăng hai thành công lực, cố giữ cho thuyền được thăng bằng, tiếp tục lướt về phía bờ đối diện.

Phong Tăng, Xã Đạo thấy cảnh tượng trước mắt cũng trợn mắt kinh hãi:

- Hôm nay nếu không phải Xú Tiểu Tử đích thân lái thuyền, có lẽ giờ này hai tên già cũng đã làm mồi cho Hà Bá rồi!

Chiếc thuyền sau khi đã qua khỏi giữa dòng, sóng to lúc này đã giảm bớt, Xã Đạo lại nổi máu khùng lên khiêu khích:

- Phong hòa thượng, đạo gia ta muốn thử thần công Nhất Bản Độ Hà, người có dám thi thố cùng ta không?

Phong Tăng trợn mắt đáp:

- Đạo sĩ thối người đã không sợ làm mồi cho Hà Bá, lẽ nào Phong tử ta lại sợ, thử thì thử!

Xã Đạo không để ý lời nói của Phong Tăng có ý coi thường mình, đưa mắt nhìn vào khoang thuyền, bất giác buột miệng:

- Thật không may! Trong thuyền không có một miếng gỗ nào, tức chết đi được!

Tần Lâm Phong hơi suy nghĩ rồi mở miệng hỏi:

- Nhị vị tiền bối có phải muốn tỷ thí khinh công?

Xã Đạo trợn mắt đáp:

- Ai dám nói không, người có phải không phục!

Phong Tăng đứng bên cạnh xen vào:

- Phong nhi hấn đã không sợ làm mồi cho Hà Bá, con nên giúp hấn một tay, nghĩ cách nào kiếm được vài miếng ván thì tốt.

Tần Lâm Phong đưa tay chỉ con thuyền nhỏ nói:

- Phong nhi sẽ vận thần công đập bể thuyền, như vậy không lo không có ván nữa, nhị vị tiền bối thấy thế nào?

- Tốt! Đạo gia ta tán thành ý kiến của ngươi!

Xã Đạo nói xong đứng về phía mũi thuyền bên kia, lại quay mặt về phía Phong Tăng nói:

- Phong hòa thượng, ngươi cũng mau bước lên mũi thuyền bên đó, để Xú Tiểu Tử đây thi triển thần công đập thuyền.

Phong Tăng nghe xong, bước lên phía mũi thuyền đối diện.

Tần Lãm Phong thấy hai lão đã ổn định vị trí, ngửa mặt hít một luồng chân khí, hét lên một tiếng như sấm động:

- “Khai!”

“Bùng!” một tiếng, chiếc thuyền nhỏ đã bị thần công cái thế của Tần Lãm Phong đập bể nát, những tấm ván gỗ của thuyền bị sóng của Hoàng Hà cuốn đi chớp mắt đã ra ngoài hai mươi trượng, nổi lênh bênh trên mặt nước.

Phong Tăng, Xã Đạo, Tần Lãm Phong mỗi người bèn cưỡi một tấm ván, thi triển tuyệt thế khinh công lướt về phía bờ!

Luận về công lực của ba người, phải nói Tần Lãm Phong là cao hơn hết, Xã Đạo và Phong Tăng khó mà phân cao thấp nhưng lúc khi thi triển tuyệt đỉnh khinh công này, hiển nhiên Xã Đạo thiệt thòi không ít!

Nguyên nhân cũng bởi thân hình nặng nề của lão!

Xã Đạo lúc mới thi triển khinh công đã cảm thấy mình thua kém, đưa mắt nhìn thấy phía bờ đối diện còn cách xa hơn bảy, tám mươi trượng, lòng thầm kêu khổ!

Tần Lãm Phong chân giẫm lên một tấm ván từ từ lướt theo hai người...

Kỳ thực với công lực hiện tại của chàng thì đã bỏ rơi hai lão từ lâu rồi, nhưng chàng cứ đi theo sau, bởi vì sợ nhị vị trưởng bối của mình mất mặt.

Lúc còn cách bờ khoảng ba bốn chục trượng, Xã Đạo thấy thân hình của mình từ từ chìm xuống, sợ rằng giữ không được cho đến lúc vào bờ!

Phong Tăng thấy thế lên tiếng chọc ghẹo:

- Đạo sĩ thôi, với khinh công của ngươi mà nói chỉ cần mượn một điểm tựa để vận lực, đến bờ đối diện quả là không khó, ngươi lẽ nào lại muốn xuống sông làm mối cho Hà Bá!

Xã Đạo cho rằng Phong Tăng mĩa mai mình, mặt đỏ tía tai tức giận quát:

- Đạo gia ta nếu không đến được bờ cũng không để cho Phong tử ngươi được yên thân!

Lần mở miệng này của Xã Đạo, chân khí bị tản mát, miếng ván dưới chân lại lún sâu thêm hai tấc.

Tần Lâm Phong thấy Xã Đạo tức giận như vậy, không những ảnh hưởng đến tánh mạng, sau này nếu truyền ra giang hồ nhất định sẽ bị thiên hạ chê cười!

Nghĩ đến đây, chàng nảy sinh lòng nghĩa hiệp, lại nhìn thấy Xã Đạo thân hình chao đảo liền đẩy ra một chiều Thoái Ba Trợ Châu âm thầm nhằm tấ ván dưới chân của Xã Đạo đẩy tới...

Xã Đạo trong lúc thân hình chao đảo miệng lẩm bẩm:

- "Xui xẻo!"

Đột nhiên cảm thấy miếng ván dưới chân lướt nhanh như gió vượt qua cả Phong Tăng đang nhắm phía bờ bên kia bay tới...

Phong Tăng như lạc trong sương mù, cho rằng Xã Đạo công lực cao thâm như vậy, vừa rồi chỉ là cố ý chọc ghẹo mình mà thôi, đành phải cầm đầu gia tăng cước lực.

Tấ ván lướt đi không theo sự điều khiển của Xã Đạo, chớp mắt chỉ còn cách bờ mười trượng, tốc độ mỗi lúc một gia tăng, lão đưa mắt nhìn bất giác trợn mắt kinh hoàng, miệng thầm kêu khổ!

Bởi vì phía bờ bên kia có một đám thiếu nữ thôn quê đang giặt đồ, với tốc độ này, không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Xã Đạo thấy sự việc diễn ra ngoài dự tính của mình, đưa mắt nhìn chỉ thấy cách bờ khoảng năm trượng, đành lên tiếng hét lớn:

- Ê! Đám yêu nữ kia mau tránh ra, nếu không Xã Đạo ta sẽ đụng trúng các ngươi đó.

Tần Lâm Phong đang ở sau Phong Tăng thấy tình hình như vậy, vội tăng cước lên đuổi theo Xã Đạo, muốn giảm bớt tốc độ của lão.

Xã Đạo trong lúc kinh hoàng, không biết làm thế nào đối phó với sự việc diễn ra trước mắt, chỉ cần lão vút bỏ tấ ván dưới chân, lộn mình phóng lên bờ, tất cả không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng lão không làm như vậy lại ngoác miệng la lối!

Nói thì chậm sự việc lại cực nhanh, lúc này Xã Đạo chỉ còn cách bến khoảng một trượng, Tần Lâm Phong lại đến chậm một bước, đám thiếu nữ thôn quê đưa mắt nhìn thấy quang cảnh diễn ra như vậy, vội vã tránh qua một bên, nhưng đã muộn một bước!

- Ai da! Lão đạo sĩ đáng chết này!

Một chuỗi tạp âm vang lên... Vốn là Xã Đạo không kiềm chế được tốc độ của mình, đã xông thẳng vào đám thiếu nữ đang giặt quần áo, lập tức ba, bốn thiếu nữ khoảng mười bảy mười tám tuổi bị cái đụng của lão bật ngửa trên đất.

Tần Lâm Phong và Phong Tăng cũng đã lên bến, thấy sự việc diễn ra như vậy, chỉ biết gương mặt nhìn!

Xã Đạo bò dậy mặt đỏ như gấc nhìn về phía đám thiếu nữ nọ ấp úng:

- Việc này... Đạo gia ta...

Ấp úng một hồi lâu vẫn không nói được câu gì ba bốn cô nương bị té lúc nãy giờ đã bò dậy, đưa tay phủi những bụi cát bám trên thân, rồi cũng đưa mắt nhìn về phía Xã Đạo nén giận bỏ đi.

Phong Tăng cười nói:

- Đạo sĩ thôi, thần công Nhất Bản Độ Hà của ngươi, quả là cổ kim kỳ tuyệt, ngày sau, Phong Tăng ta nhất định sẽ lan truyền tin tức này ra khắp giang hồ!

- Phong hòa thượng, đừng nhiều lời nữa!

- Sự thật bao giờ cũng hơn hùng biện, sao ngươi lại trách ta!

Xã Đạo bị lão mấy lần chọc ghẹo, lúc này không nhịn được nữa, nghiêng răng phóng lên mấy bước giơ chưởng quật về phía Phong Tăng.

Phong Tăng vội cong người búng ra xa bảy bước.

Xã Đạo vẫn không chịu thôi, đuổi theo như hình với bóng.

Tần Lâm Phong vội bước lên ngăn cản, lên tiếng khuyên lão:

- Xã tiên bối nể mặt tại hạ mà bỏ qua chuyện này có được không?

Xã Đạo trợn mắt nhìn Phong Tăng nói:

- Hôm nay ta nể mặt Xú Tiểu Tử, nếu như không, Đạo gia ta sẽ không để cho người yên đâu, đạo gia ta thật tình không muốn chọc phá những cô nương đó, thế mà ngươi lại cố tình chọc ghẹo ta!

Phong Tăng trợn mắt đang muốn mở miệng cãi lại...

Bỗng một tràng cười “ha! Ha” vang lên, chấn động không trung.

Tràng cười vừa dứt, trên gò đất ở phía bên trái bỗng xuất hiện một Phiền tăng.

Chỉ thấy trên vai gã khoác một tấm cà sa, trên tay cầm một cây Lang Nha Bổng, thân hình cao lớn, chậm chậm bước đến chỗ Tần Lãm Phong, bước chân làm cát phía dưới lún sâu vài tấc.

Phiền tăng bước đến trước mặt ba người, chỉ mặt Xã Đạo nói:

- Vừa rồi ngươi đã đụng nhằm các cô nương kia, bốn tọa đây được mục kích rõ ràng, khiến ta khó mà tin được!

Xã Đạo đang tức khí đầy bụng đang không biết kiểm chỗ để trút, nghe xong tức giận quát:

- Không tin ngươi làm gì Đạo gia ta?

Phiền Tăng tính nóng như lửa, nghe Xã Đạo nói như vậy, chỉ mặt lão quát lớn:

- Đại sĩ thối dâm cuồng ngôn, nếu chọc ghẹo Phật gia, ngươi sẽ được nếm mùi Lang nha Bổng!

Xã Đạo trợn mắt đáp:

- Hòa thượng kia ở đâu tới, dám loạn ngôn trước mặt Đạo gia ta, mau khai báo danh tánh, để dễ bề ghi vào sổ Diêm Vương.

- Đồ ếch ngồi đáy giếng! Đến Ngân Diện La Hán của Tây Vực cũng không nhận ra.

- Đạo gia ta sẽ đánh cho ngươi thành Bất diện La Hán.

Xã Đạo tính tình điên điên khùng khùng vừa dứt lời đã đẩy ra một chưởng về phía Ngân Diện La Hán.

Ngân Diện La Hán vội thối lui năm thước, giong Lang Nha Bổng nện ước một trăm cân lên, hét lên một tiếng, như sấm nhằm đầu Xã Đạo bổ xuống...

- Bình! Một tiếng, cát đá bay tán loạn, mặt đất như nứt ra!

Vốn là Xã Đạo thấy thế công hiểm ác, cong người búng ra xa, cây Lang Nha Bổng đập vào chỗ trống, do binh khí quá nặng và Ngân Diện La Hán lại dung hết sức bình sinh nên đầu của cây Lang Nha Bổng bị lún xuống đất!

Tần Lãm Phong vội lướt đến, đưa chân đạp lên chỗ lún xuống của Lang Nha Bổng, Phiên tăng tức giận quát lớn:

- Xú quỷ dám chọc ghẹo Phật gia ta, cú đi!

Ngân Diện La Hán vận hết sức bình sanh để rút Bổng...

Nhưng Lang Nha Bổng không chút lay động!

... bảy... tám... mười thành công lực... vẫn không sao lay động được!

Tần Lãm Phong bình thần mỉm cười.

Ngân Diện La Hán tức giận gia tăng công lực, mặt đỏ lên như máu, hai tay nắm chặt Lang Nha Bổng, lại cố sức rút...

Tần Lãm Phong thấy thế liền nhấc chân lên...

"Bịch!" Một tiếng!

Ngân Diện La Hán do dùng sức quá mạnh, lên không giữ được thân hình, bật ngửa trên đất!

Lão điền giận như hổ đói, thất khiếu bốc khói, bò dậy, dơ Lang Nha Bổng nhằm đầu Tần Lãm Phong bổ xuống.

Tần Lãm Phong không thềm để ý đến lão, đợi chiều thức chỉ còn cách đầu mình mấy tấc vội bung mình lách đi.

Ngân Diện La Hán do rút được kinh nghiệm của chiều vừa rồi, vội thu Lang Nha Bổng về, biến chiều nhằm hạ bàn của chàng quét tới.

Tần Lãm Phong thấy chiều thức uy mãnh liền nhún người lên cao tám thước, đợi cây Bổng quét qua chân, liền xuất thủ như điện, chớp lấy đầu Lang Nha Bổng!

Ngân Diện La Hán vội thối lui bảy thước tức giận vũ lộng Lang Nha Bổng, kinh phong bao trùm chu vi một trượng, rít lên như quỷ gọi hồn, phủ chụp toàn thân Tần Lãm Phong.

Tần Lãm Phong vẫn không hốt hoảng, thân pháp thay đổi liền miền, lách, tránh, né. Lang Nha Bổng tuy uy lực sung mãn nhưng vẫn không chạm được một sợi lông của chàng.

Đang lúc hai người giao đấu trên mặt sông có một con thuyền nhỏ đang nhằm thẳng bờ lướt tới.

Trên thuyền chính là Bất Đảo Ông Cửu Thẩm khi bị Tần Lãm Phong đuổi đi, đã tìm được một con thuyền khác, nên lúc này mới lên được bờ.

Phong Tăng, Xã Đạo quét mắt nhìn lão, tuyệt nhiên không mở miệng.

Tần Lãm Phong tay không giao đấu với Lang Nha Bổng của Ngân Diện La Hán, qua mười chiêu, đã giành được thế chủ động, toàn thân công lực dồn vào hai tay, chiêu thức kỳ ảo, một tay nhắm bụng của Ngân Diện La Hán, tay thì chụp về phía cây Lang Nha Bổng.

Ngân Diện La Hán không ngờ công lực của chàng xuất thần nhập hóa như vậy chỉ còn biết tập trung tinh thần để hóa giải chiêu thức quá độc, chứ không còn hơi đâu mà phản công, ngay cả Bất Đảo Ông Cửu Thấm đã đến bên cạnh lão cũng không hay biết!

Lai qua tám chiêu nữa, Ngân Diện La Hán lúc này lực bất tòng tâm, góc trán lấm tẩm mồ hôi.

Bất Đảo Ông Cửu Thấm đứng bên cạnh vội xen vào:

- Ngân Diện lão hữu mau rút bỏ Lang Nha Bổng, thi triển Tu La Chưởng để đối phó với hần.

- Dừng tay!

Ngân Diện La Hán thấy có người chỉ điểm cho mình, vội hét lên một tiếng, búng người ra xa một trượng.

Tần Lãm Phong muốn lão tâm phục khẩu phục, cũng thu chưởng về, đứng yên tại chỗ đưa mắt nhìn lão.

Ngân Diện La Hán đưa mắt nhìn kẻ đã nhắc nhở mình rồi cất tiếng hỏi:

- Bất Đảo Ông ngươi từ đâu đến sao lại vác kẻ nào trên lưng!

Bất Đảo Ông đỏ mặt đưa tay chỉ Tần Lãm Phong nói:

- Tiểu đệ đã hai lần đại bại dưới tay tiểu tử này, trên thân tiểu đệ đây chính là ái đồ của Thần Lâu Quý Cửu Hoa Thương Lão tiền bối, tên gọi Trại Đông Thi, cũng bị gã đánh gãy hai tay, Ngân Diện lão hữu mau dùng Tu La Chưởng để đối phó với hần!

Ngân Diện La Hán liếc mắt nhìn Tần Lãm Phong, mặt lộ vẻ khinh thường nói:

- Để đối phó với tên Xú Tiểu Tử này! Đâu cần phải dùng Tu La Chưởng.

- Ngân Diện lão hữu không nên khinh địch, hần chính là người mà giang hồ đồn đại đã đoạt được Hỏa Linh Chi, công lực không phải tầm thường.

Ngân Diện La Hán mắt lộ hung quang, quay về phía Tần Lãm Phong quát hỏi:

- Người đã lấy được Hỏa Linh Chi?

- Chính tại hạ!

- Mau đưa đây!

Bất Đảo Ông đứng bên cạnh cướp lời nói:

- Ngân Diện Lão hữu, Hỏa Linh Chi đã bị hấn nuốt rồi!

Ngân Diện La Hán cất tiếng cười “khắc! Khắc!” như quỷ khóc, mở miệng nói:

- Xú Tiểu Tử ngươi đã nuốt báu vật Phật gia ta mong ước cả đời, hãy nên thử mùi vị Tu La Chương!

Nói xong, song chương đưa trước ngực chân lún sâu xuống đất vài tấc, chậm chậm bước đến trước mặt Tần Lãm Phong!

- o O o -